

— Какъ стоишь та приказвашъ работы които не си ставали? — Отъ Бога да намъришь. — Отъ Бога да намъриъ, ама не съмъ баща на туй дѣте. — Иде ми да полудѣжъ. — Асѣмъ си лудъ. — Та не помнишь ли, бре чловѣче Божій, минѣлото? — Помнѣж че си была едно врѣме слугиня въ къщѣтъ ми, и нищо друго не знаѣхъ, нито щѣ да знамъ. — Нищо ли не знаешъ? — Нищичко нито знамъ нито искамъ да знамъ. — О, Боже мой! Боже мой! — Защо призовавашъ името Божіе въ работы които не струватъ ни да ся споменувать? — Не струватъ ни да ся споменувать ли? Ахъ безбожникко! призовавамъ за свидѣтель Вышняго и великато Бога че ты си баща на дѣтето ми. И ты бѣжишь ли го?

И горката жена плачеше.

— Ты казвашъ, господже, но азъ нищо не знаѣхъ. Наистинѣ аджадисвамъ тя; и най подиръ, при всичкото си утѣшеніе могъхъ да направѣхъ нѣщо за тебе. — Като какво? — Да ти дамъ нѣкой паръ да си видишь харчѣтъ за нѣкой день. — А че за каквъ мя вземашь ты, за просекынѣхъ ли или за майкѣхъ на дѣтето ти? — Вземамъ тя като една сиромашкина жена, която си шетада нѣкога въ къщѣтъ ми, жалѣхъ тя за злочестинѣтъ ти и казвамъ да ти помогнахъ съ малко пары. — Не, господине, искамъ да ми дадешъ удовлетвореніе. — За какво? — За каквото ты знаешъ. Но си ты чловѣкъ който ся подигравашъ и съ вѣрѣи съ Бога и съсъ совѣтъ и съсъ всичко; като ся отричашъ отъ рожбѣтъ си. — Ама азъ нѣмамъ дѣте. Това е сега въпросътъ. — Нѣмашъ дѣте ли? Господъ да тя съди тебе. — Казахъ ти нека мя съди. Но сега защото не е настанѣло Второ Тришествіе, стори добръ да си идешъ сбогомъ и да мя оставишь спокойнѣ. — Чловѣче (подкачи пакъ съ черно забулената жена и съ по сладкъ гласъ) ела на себе си, примысли че си старъ чловѣкъ, примысли че